

CHARLES DICKENS

POVESTE DE CRĂCIUN

Traducere de
ANA IRINA BENEĂ

Ilustrații de
DIANA TIVU

CORINT BOOKS

Cuprins

CAPITOLUL 1	
Stafia lui Marley	5
CAPITOLUL 2	
Primul dintre cele trei Spirite	47
CAPITOLUL 3	
Cel de-al doilea dintre cele trei Spirite	79
CAPITOLUL 4	
Ultimul dintre Spirite	127
CAPITOLUL 5	
Sfârșitul poveștii	159
<i>Dickens și Crăciunul</i>	172

CAPITOLUL 3

Cel de-al doilea dintre cele trei Spirite

Trezindu-se în mijlocul unor sforăieli îngrozitoare și ridicându-se în capul oaselor pentru a-și aduna gândurile, Scrooge nu avu ocazia să fie avertizat că tocmai atunci clopotul stătea să bată din nou ora UNU. Simți că își revenise în simțiri chiar la momentul potrivit, anume ca să poată discuta cu cel de-al doilea mesager trimis la el prin mijlocirea lui Jacob Marley. Având însă un sentiment foarte neplăcut când se gândi pe care dintre perdelele patului o va trage oare acest nou duh, le trase el pe toate, cu propriile mâini. Se întinse apoi din nou pe pat, privind de jur împrejur, întrucât voia să înfrunte Spiritul chiar în momentul apariției acestuia, pentru a nu fi luat prin surprindere și pentru a nu fi cuprins din nou de neliniște.

Persoanele puternice, care se fălesc că sunt obișnuite cu lucruri nu tocmai ușoare și că nu se lasă prea lesne impresionate, se declară întotdeauna gata să facă față oricărei surprize și oricărei situații—fie că ar avea de-a face cu un banal joc de noroc, fie că

ar fi vorba de o crimă, fără vreo diferență, deși între aceste două extreme există, fără îndoială, o gamă destul de largă și destul de cuprinzătoare de subiecte. Fără să mă gândesc la asemenea extreme în cazul lui Scrooge, nu mă dau în schimb la o parte să vă rog să mă credeți că era pregătit pentru a întâmpina o largă varietate de apariții ciudate, așa că nimic, de la năluca unui copil până la aceea a unui elefant, nu l-ar fi uimit foarte tare.

Însă acum, fiind pregătit pentru orice, nu era în niciun caz pregătit să nu se întâmple nimic—așa că în momentul în care clopotul bătuse ora unu și nu se arăta nicio năluca, fu cuprins de o adevărată criză, tremurând din toate încheieturile. Trecură cinci minute, zece minute, un sfert de oră, și tot nu se arăta nimic. În tot acest timp, stătu culcat, în mijlocul unei lumini roșietice, care se revărsa asupra patului său încă de când bătuse ora unu și care, fiind o simplă lumină, era mai înfricoșătoare decât o duzină de stafii, căci nu putea să-i deslușească în niciun fel înțelesul, și nici să-și dea seama ce voia. Iar uneori, îi era grozav de teamă la gândul că se afla în mijlocul unui caz palpitant de combustie spontană, fără ca măcar să aibă consolarea că știe că este martorul unui asemenea eveniment. În cele din urmă, începu să se gândească—așa cum eu sau voi ne-am fi gândit de la început, căci întotdeauna se găsește cineva de pe margine

care să spună că știe ce ar fi trebuit să se facă într-o anumite situație și, mai mult, că așa ar fi făcut el negreșit—, începu să se gândească, după cum spuneam, că sursa și, în același timp, misterul acelei lumini fantomatice se afla în camera de alături, de unde, încercând să-i ia urma, i se părea că vine. Și cum această idee îi acapară cu totul mintea, se sculă încet și își târșâi papucii îndreptându-se spre ușă.

În momentul în care Scrooge puse mâna pe clanță, o voce ciudată îl strigă pe nume și-l pofti să intre, iar el se supuse.

Era chiar camera sa—nu încăpea nicio îndoială. Însă suferise o transformare surprinzătoare. Pereții și tavanul erau cu totul verzi, acoperiți de plante agățătoare, prefăcând salonașul într-o adevărată dumbravă plină de mici fructe scânteietoare. Frunzele lucioase de ilice, vâsc și iederă reflectau lumina ca și cum ar fi fost împrăștiate acolo nenumărate oglinjoare, iar din cămin se înălțau flăcări, așa cum acea vatră împietrită și mohorâtă nu văzuse niciodată, nici pe timpul lui Scrooge, nici pe timpul lui Marley, și nici pe timpul atâtor ierni care trecuseră peste ea. Îngrămădiți pe podea, formând un fel de tron, se aflau curcani, găște, vânat, păsări de curte, bucăți de carne, purcei de lapte, șiruri lungi de cârnați, plăcinte, cozonaci cu stafide, butoiașe cu stridii, castane coapte, mere roșii, portocale zemoase, pere delicioase, prăjituri imense, vase cu punct fierbinte—toate acestea umplând camera cu un abur delicios prin care aproape că nici nu mai vedeai. Comod, deasupra acestui tron, stătea un uriaș vesel, impunător la vedere, care avea o făclie aprinsă pe care o ridicase foarte sus, pentru a face ca lumina ei să cadă asupra lui Scrooge, strecurat pe ușă doar pe jumătate.

— Intră! exclamă uriașul. Intră și hai să mă cunoști mai bine, muritorule.

Scrooge intră cu sfiiciune și își plecă ușor capul în fața Spiritului. Nu mai era acel Scrooge temerar care fusese până atunci și cu siguranță că nu-i plăcea să dea ochii cu Spiritul, deși ochii acestuia erau limpezi și blânzi.

— Eu sunt Spiritul Crăciunului Present, spuse uriașul. Privește-mă!

Scrooge făcu întocmai, cu respect. Spiritul era îmbrăcat cu o haină simplă, un fel de manta de culoare verde-închis, care avea pe margini blană albă. Acest veșmânt îi venea atât de larg pe trup, încât pieptul său lat îi era dezvelit, ca și cum ar fi avut un total dispreț să-l acopere sau ar fi fost total inutil să încerce să-l ascundă prin cine știe ce meșteșug. Picioarele, care puteau fi văzute de sub faldurile ample ale veșmântului, erau de asemenea goale, iar pe cap nu purta altceva decât o cunună de ilice, presărată din loc în loc cu țurțuri de gheață strălucitori. Pletele-i lungi, castanii și buclate îi cădeau pe umeri, libere aidoma feței sale joviale, ochilor săi scânteietori, mâinii sale deschise, vocii sale voioase, comportării sale fără nicio opreliște și întregii sale înfățișări pline de veselie. În jurul mijlocului avea o cingătoare de care era prinsă o teacă foarte veche, mâncată de rugină, dar goală, fără sabie.

— Nu ai mai văzut niciodată ceva asemănător mie! exclamă Spiritul.

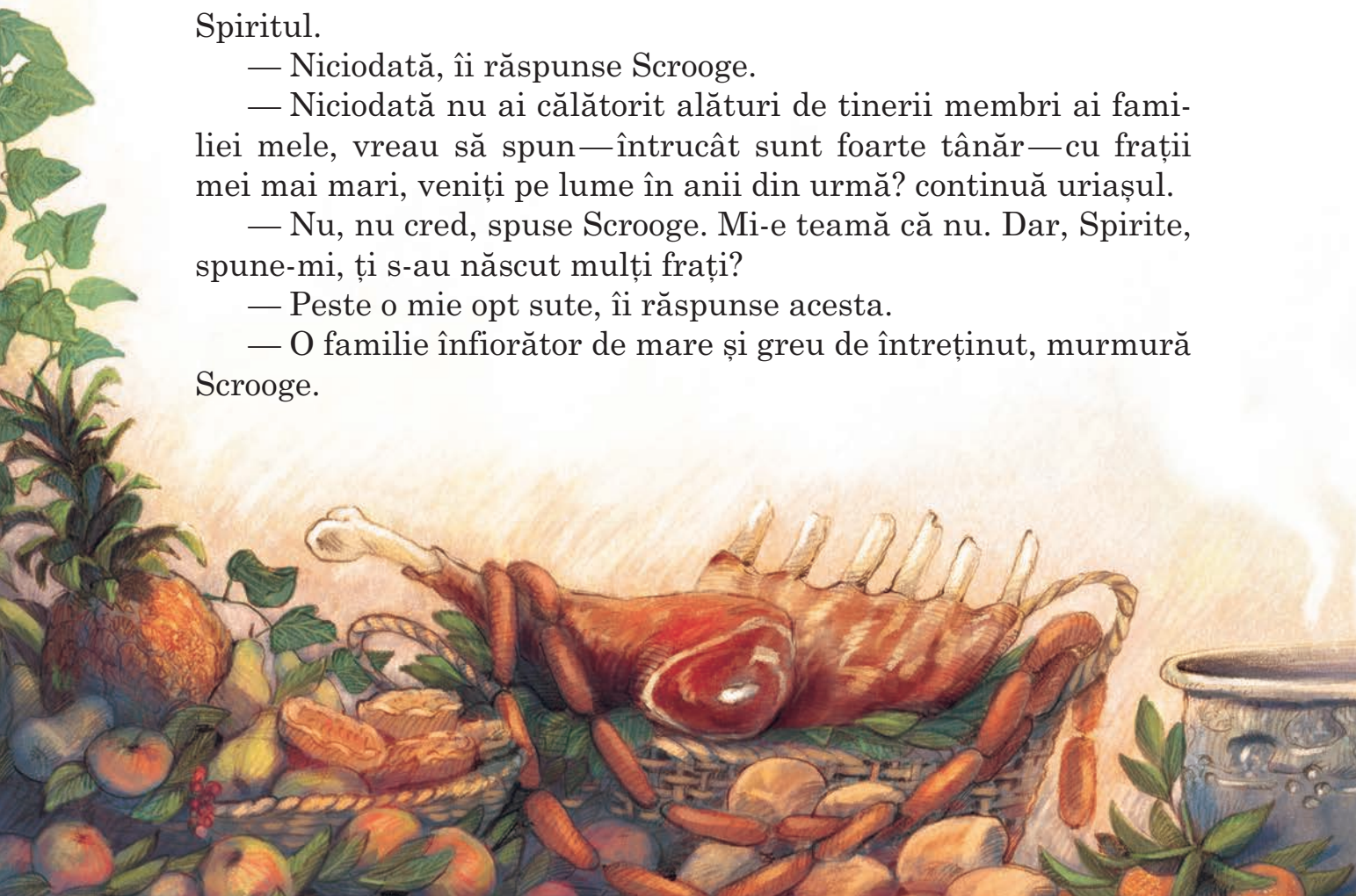
— Niciodată, îi răspunse Scrooge.

— Niciodată nu ai călătorit alături de tinerii membri ai familiei mele, vreau să spun—întrucât sunt foarte tânăr—cu frații mei mai mari, veniți pe lume în anii din urmă? continuă uriașul.

— Nu, nu cred, spuse Scrooge. Mi-e teamă că nu. Dar, Spirite, spune-mi, ți s-au născut mulți frați?

— Peste o mie opt sute, îi răspunse acesta.

— O familie înfiorător de mare și greu de întreținut, murmură Scrooge.

Spiritul Crăciunului Present se ridică.

— Spirite, spuse Scrooge, du-mă unde voiești. Noaptea trecută am fost dus cu de-a sila, dar am primit o lecție care începe să dea roade. În această noapte, dacă ai ceva, orice, să mă înveți, vreau să profit de asta.

— Atinge-mi veșmântul.

Scrooge făcu precum i se ceru și se agăță cu putere de haina lui.

Ilice, vâsc, iederă, curcani, găște, vânat, păsări de curte, carne de tot felul, purcei, stridii, plăcinte, cozonaci, fructe și puncti, toate dispărură într-o clipită. La fel și salonașul, focul, lumina arămie, ora târzie din noapte, iar ei se treziră în mijlocul unui oraș, pe stradă, în dimineața zilei de Crăciun. Era o vreme aspră, iar oamenii curățau zăpada de pe trotuarele din fața caselor lor și de pe acoperișuri, creând o muzică discordantă și cu toate acestea sprintenă și deloc neplăcută, spre bucuria copiilor, care priveau zăpada prăvălindu-se pe străzi, dând naștere la nenumărate mici furtuni artificiale.

Fațadele caselor arătau întunecate, iar ferestrele și mai întunecate, contrastând cu stratul neted de zăpadă de pe acoperișuri și cu acela mai murdar de pe pământ, întrucât acesta purta urmele roților grele ale trăsurilor și căruțelor, urme care se intersectau din toate direcțiile de sute de ori la răscrucile de drumuri și se transformaseră în făgașe întortocheate, anevoie de urmărit prin noroiul gălbui și apa înghețată. Cerul era mohorât, iar ulițele cele mai înguste erau învăluite de o ceață vâscoasă, jumătate dezghețată, jumătate înghețată, cele mai grele particule ale acesteia căzând într-un potop de atomi de funingine, ca și cum toate hornurile din

Marea Britanie ar fi consimțit într-un glas să ia foc și să-și reverse vâlvătaia după pofta inimii. Vremea, ca și orașul, nu avea nimic vesel în sine și, cu toate acestea, plutea în aer o veselie pe care nici cea mai senină și caldă vreme, și nici cel mai strălucitor soare din mijlocul verii nu ar fi putut să o dea, oricât s-ar fi străduit.

Oamenii care curățau cu lopetile zăpada de pe acoperișuri erau voioși și plini de însuflețire, strigându-se unii pe alții de la distanță și, din când în când, aruncându-și câte un bulgăre de zăpadă poznaș—niște proiectile fără îndoială cu mult mai blajine decât multe vorbe de duh; râdeau din toată inima dacă nimereau unde trebuia, și la fel de copios dacă nu nimereau. Prăvăliile neguțătorilor de păsări erau încă deschise, iar cele ale neguțătorilor

de fructe străluceau în toată splendoarea lor. Aici puteai admira coșuri mari, rotunde, ticsite de castane aidoma jilettilor jovialilor domni bătrâni, strecurându-se pe la uși și rostogolindu-se pe străzi în abundența lor nebună. Erau și cepe roșii din Spania, mari și rotunde, strălucind dolofane aidoma călugărilor spanioli și făcând cu ochiul din rafturile lor către fetele care treceau pe-acolo, aruncând în același timp priviri spăsite vâscului atârnat deasupra lor. Erau pere și mere, puse unele peste altele în piramide imense, și ciorchini de struguri care, prin bunăvoința stăpânilor de prăvălii, se legănau la vedere, atârnați de cârlige, și care, dacă te nimereai pe-acolo, te făceau să-ți lase gura apă fără să plătești un ban. Erau grămezi de alune care, prin mireasma lor, te duceau cu gândul la

plimbările de demult prin păduri și la foșnetul frunzelor uscate în care te afundai până la glezne, și erau afine, bondoace și oacheșe, contrastând cu galbenul lămâilor și al portocalelor, care, prin savoarea lor, păreau că te ademenesc, că te imploră să le iei acasă în pungi de hârtie pentru a le mânca după cină. Niște peștișori aurii și argintii, aflați într-un vas în mijlocul acestor fructe care mai de care mai îmbietoare, deși dintr-un soi mai insensibil și cu sânge rece, păreau să-și dea și ei seama că ceva se petrecea în acele zile și, cât erau ei de pești, se agitau încoace și-ncolo în micul lor univers, însă fără o prea mare însuflețire sau fervoare.

O, dar băcanii! Băcanii! Ce minunății se întrezăreau pe sub stourile trase pe jumătate la intrarea în prăvăliile lor aproape închise!

Nu-ți atrăgeau atenția numai sunetele zglobii scoase de balanțele care se loveau de tejghele sub greutatea, sau de sfoara tăiată cu iuțeală pentru a lega pachetele, sau de cutiuțele de metal pentru ceai care erau ridicate și puse jos, zăngănind ca niște jucării în mâinile unor scamatori. Nu numai ceaiul și cafeaua care împrăștiau o mireasmă atât de plăcută, sau nemaipomenitele stafide care erau din belșug, sau migdalele nespuse de albe, sau bețișoarele de scorțișoară atât de lungi și fără cusur, ca și nenumărate alte mirodenii, sau fructele zaharisite învelite cu zahăr candel, atât de dulci, că nici cel mai nepăsător privitor nu ar fi scăpat de senzația de leșin la vederea lor, sau smochinele, umede și cărnoase, sau prunele franțuzești, dulci-acrișoare, îmbujorate în coșulețele lor împodobite...

Toate erau nespuse de gustoase și îmbietoare în veșmintele lor de Crăciun, iar cumpărătorii erau atât de grăbiți și de nerăbdători să se bucure de tot ceea ce-i aștepta în acea zi, încât se îmbulzeau pe la uși, coșurile lor din nuiele ciocnindu-se năprasnic unele de altele, și chiar își uitau cumpărăturile pe tejghea, alergând apoi de mama focului ca să le ia și făcând alte și alte asemenea greșeli, cu cea mai mare veselie posibilă. Iar băcanii și ajutoarele lor erau atât de darnici și de voioși, încât inimile de metal lustruit cu care își prindeau șorțurile la spate păreau chiar inimile lor, purtate în văzul tuturor și la dispoziția oricui ar fi poftit să le aibă.

Dar, în curând, clopotele îi chemară pe toți oamenii de bună-credință la biserici și catedrale, ei răspunzând cu mic, cu mare chemării, ieșind laolaltă pe străzi, arătându-și cele mai bune veșminte și cele mai vesele fețe. În același moment, se iviră din ulițe, din drumeaguri laterale și din răspântii uitate de lume oamenii fără număr care își duceau cina la cuptoarele brutarilor. La vederea acestor sărmani care se pregăteau de sărbătoare și ospăț, Spiritul păru foarte interesat și, oprindu-se alături de Scrooge la ușa unei brutării, le dezveli tăvile pe măsură ce se perindau prin fața lui și le stropi merindele cu câteva picături de apă sfințită din neobișnuita sa făclie. Căci făclia sa era într-adevăr foarte ciudată, întrucât de fiecare dată când, după ce se ciocniseră unul de celălalt, între unii dintre oamenii aceștia izbucneau conflicte și răsunau cuvinte mai aspre, Spiritul îi stropea cu câteva picături și, în aceeași clipă, își recăpătau cu toții buna dispoziție. Și aceasta pentru că, spuneau ei, era păcat să se certe în ziua de Crăciun. Și chiar așa era! Slavă lui Dumnezeu, chiar așa era!

Încetul cu încetul, clopotele amuțiră și brutăriile fură închise. Cu toate acestea, amintirea bunătăților de la cină și a pregătirii lor mai stăruia încă în aburul jucăuș de deasupra fiecărui cuptor, de jur împrejurul căruia pluteau vapori groși, de parcă și pietrele din caldarâm fuseseră puse la gătit.

— Aceste picături cu care stropești din făclie au un gust aparte? întrebă Scrooge.

— Da, au chiar gustul meu.

— L-ai adăuga oricărei cine, de orice fel, în această seară? mai întrebă Scrooge.

— Oricărei cine care este dată cu bucurie. Și cu deosebire pentru cei sărmani.

— De ce cu deosebire pentru cei sărmani?

— Pentru că ei au nevoie cel mai mult.

— Spirite, spuse Scrooge după un moment de gândire, atunci mă uimește că, dintre toate ființele care sălășluiesc în nenumăratele lumi care ne înconjoară, tocmai dumneata dorești să le spulberi acestor oameni prilejul de a avea niște bucurii nevinovate.

— Eu? strigă Spiritul.

— Pentru că i-ai lipsi de prilejul de a cina în fiecare a șaptea zi, care adesea este singura zi în care se poate spune că se așază și ei la cină, spuse Scrooge. Nu-i așa?

— Eu? strigă Spiritul.

— Nu dumneata, oare, cauți să închizi aceste cuptoare în fiecare a șaptea zi — ceea ce înseamnă același lucru?

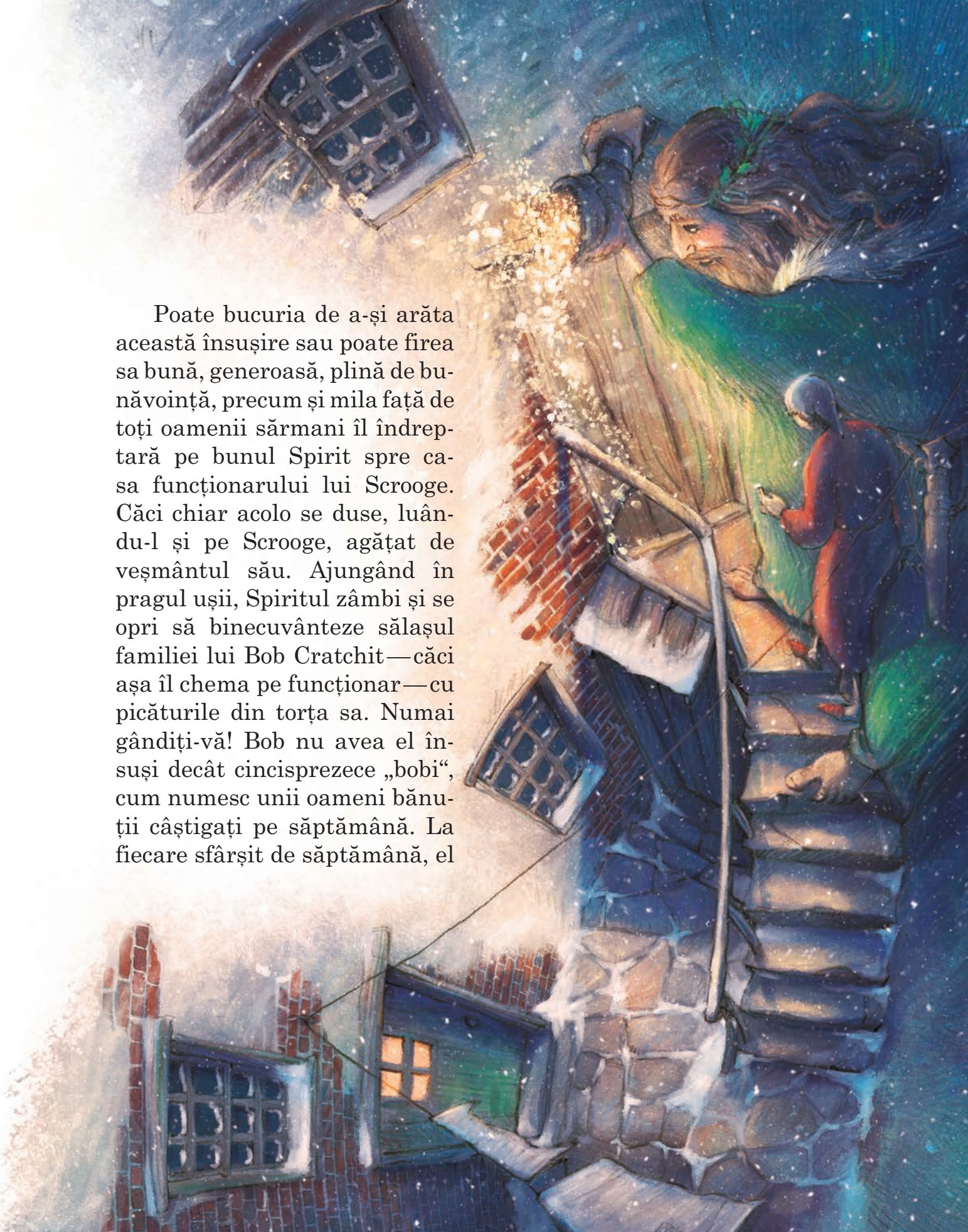
— Eu să caut asta?

— Mă ierți dacă mă înșel, însă acest lucru s-a făcut în numele dumitale, sau cel puțin în numele familiei dumitale, zise Scrooge.

— Sunt unii pe acest Pământ, răspunse Spiritul, care pretind că ne cunosc pe noi și care își împlinesc în numele nostru toate patimile, trufiile, dușmăniile, pizmuirile, fanatismul și egoismul lor, dar care ne sunt atât de străini nouă și tuturor asemenea nouă, de parcă niciodată n-ar fi fost pe lume. Ia aminte la aceasta și pune pe seama lor faptele pe care le săvârșesc, și nu pe seama noastră.

Scrooge făgădui că va ține seama de toate acestea și plecară, fără să poată fi zăriți, la fel ca înainte, în mahalalele din oraș. Spiritul avea o însușire cu totul ieșită din comun, pe care Scrooge o remarcase de când se aflau la brutar: de a putea să stea oriunde și să aibă loc cu ușurință, în ciuda staturii sale uriașe — de pildă, sub un acoperiș scund stătea la fel de lesne și cu toată măreția unei ființe supranaturale ca și sub bolta înaltă a unui castel.

Poate bucuria de a-și arăta această însușire sau poate firea sa bună, generoasă, plină de bunăvoință, precum și mila față de toți oamenii sărmani îl îndreptară pe bunul Spirit spre casa funcționarului lui Scrooge. Căci chiar acolo se duse, luându-l și pe Scrooge, agățat de veșmântul său. Ajungând în pragul ușii, Spiritul zâmbi și se opri să binecuvânteze sălașul familiei lui Bob Cratchit—căci așa îl chema pe funcționar—cu picăturile din torța sa. Numai gândiți-vă! Bob nu avea el însuși decât cincisprezece „bobi”, cum numesc unii oameni bănuții câștigați pe săptămână. La fiecare sfârșit de săptămână, el

avea în buzunar doar cincisprezece monede din acelea care purtau același nume cu numele său de botez. Și cu toate acestea, Spiritul Crăciunului Prezent îi binecuvântă căsuța cu cele patru odăițe.

Apăru apoi doamna Cratchit, soția lui Bob Cratchit, gătită în straie de sărbătoare, deși sărăcăcioase—o rochie veche, plină de panglicuțe ieftine, dar foarte arătoase, chiar dacă puteau fi cumpărate doar pe câțiva bănuți. Tocmai așternea masa, ajutată de Belinda Cratchit, cea de-a doua dintre fiicele sale, împodobită și ea cu multe panglicuțe. În acest timp, domnișorul Peter Cratchit înfinge o furculiță în oala de cartofi, băgându-și în gură colțurile gulerului de la cămașa sa imensă (de fapt, cămașa lui Bob, proprietate personală, pe care i-o cedase fiului și moștenitorului său în cinstea zilei de sărbătoare), mulțumit că se vedea gătit atât de impunător și nerăbdător să-și etaleze veșmântul în parcurile în care se plimba lumea la modă. Iar acum, cei doi mezini ai familiei Cratchit, băiat și fată, se repeziră înăuntru, spunând că simțiseră miros de găscă pe lângă cuptorul brutarului și că știau negreșit că era a lor. Desfătându-se la gândul voluptuos al festinului, cei doi mici Cratchit începură să danseze în jurul mesei, iar domnișorul Peter Cratchit se entuziasmă peste măsură, în timp ce (fără să fie deloc mândru, deși avea guler tare la cămașă, care aproape că-l și sufoca) sufla în foc, până când cartofii, leneși până atunci,

începură să bolborosească de zor, bătând cu putere în capacul cratiței, cerând să fie scoși și decojiți.

— Ce-l face oare pe scumpul vostru tată să întârzie? întrebă doamna Cratchit. Și pe fratele vostru, Tiny Tim? Și pe Martha, care, de Crăciunul trecut, era deja acasă de-o jumătate de ceas!

— Iat-o pe Martha, mamă! spuse fata, apărând în timp ce rostea aceste vorbe.

— Iat-o pe Martha, mamă! strigară și cei doi mezini. Ura! Ce mai găscă o să avem!

— Dar ce mult ai întârziat, draga mea, Dumnezeu să te binecuvânteze! zise doamna Cratchit, sărutând-o de nenumărate ori și luându-i șalul și boneta cu un aer zelos, oficial.

— Am avut foarte multe lucruri de terminat, răspunse fata, pe care a trebuit să le predau înainte de a pleca.

— Bine! Nu mai contează, atâta timp cât ești acasă, spuse doamna Cratchit. Haide, așază-te lângă foc, draga mea, și încălzește-te, Dumnezeu să te aibă în paza Lui, draga mea.

— Nu, nu! Uite-l pe tata, vine! țipară cei doi mezini Cratchit, care erau peste tot în același timp. Ascunde-te, Martha, ascunde-te!

Martha se ascunse și chiar atunci intră micuțul Bob, tatăl, cu șalul atârându-i în față de trei coți, fără a mai socoti și franjurile, cu hainele sale jerpelite, pe care le cârpise și le curățase ca să fie în ton cu sărbătorile, purtându-l pe Tiny Tim pe umeri. Bietul Tiny Tim! Avea o cârjă micuță, iar picioarele îi erau susținute de un cadru de fier!

— Ei, dar unde e Martha noastră? strigă Bob Cratchit, uitându-se de jur împrejur.

— Nu vine, răspunse doamna Cratchit.

— Nu vine? întrebă Bob, pierzându-și dintr-odată buna dispoziție, care-i dăduse putere să-l care pe Tiny Tim tot drumul de la biserică, alergând ca un cal de curse și venind acasă ca o vijelie. Nu vine în ziua de Crăciun!

Martha nu răbdă să-l vadă dezamăgit, chiar dacă era o simplă glumă. Așa că ieși pe dată de după ușă și se aruncă în brațele lui, în timp ce mezinii îl împinseră pe Tiny Tim până-n bucătărie, ca

să audă și el cozonacul cum sfârâia în tavă.

— Și cum s-a purtat micuțul Tiny Tim? întrebă doamna Cratchit, după ce glumi pe seama lui Bob care era gata să creadă orice, și după ce acesta o sărută după pofta inimii pe Martha.

— Ca un îngerăș, zise Bob, deși e puțin spus. Uneori se cufundă în propriile gânduri, stând de unul singur mult timp și gândindu-se la cele mai ciudate lucruri care s-au pomenit vreodată. În drumul spre casă, mi-a mărturisit că-și dorea ca oamenii să-l vadă în biserică pentru că el era un schilod și ar fi fost plăcut pentru ei să-și aducă aminte, în ziua de Crăciun, de Cel care i-a făcut pe cerșetorii ologi să meargă și pe cei orbi să vadă.

Vocea lui Bob tremura spunându-le aceste vorbe, și începu să tremure și mai tare când le zise că Tiny Tim părea să devină din ce în ce mai puternic.

Până să mai apuce să rostească vreun cuvânt, se auzi cârja micuță a lui Tiny Tim cum bătea în podea cu hărnicie, și băiețelul apăru însoțit de cei

doi frați mai mici și merse până la scăunelul său așezat în fața focului. În acest timp, Bob, suflecându-și mânecile — ca și cum bietul om chiar credea că acestea ar fi putut să devină și mai ponosite decât erau —, pregăti într-un ibric o băutură caldă, din rachiu și lămâie, pe care o amestecă bine și o puse pe plita de la sobă ca să clocotească ușor. Iar domnișorul Peter și cei doi mezini, care se aflau pretutindeni și nicăieri în același timp, se duseră să ia găscă, pe care o aduseră în scurt timp, în mijlocul unei procesiuni solemne.

Se iscă așa o zarvă, încât ai fi putut crede că o găscă era o pasăre extrem de rară în neamul păsăresc — un fenomen cu pene în comparație cu care o lebădă neagră era o simplă banalitate —, și, de fapt, în acea casă, astfel de lucruri nu erau prea departe de adevăr. Doamna Cratchit încinse sosul (pregătit dinainte) până când acesta începu să șuiere în crăticioară, domnișorul Peter curăță cartofii, zdrobindu-i apoi cu un zel fără asemănare, domnișoara Belinda îndulci sosul de mere, Martha șterse farfuriile calde, Bob îl luă pe Tiny Tim alături de el într-un colț al mesei, iar cei doi mezini așezară scaunele pentru toată lumea, fără a se uita nici pe ei înșiși, după care se așezară la locurile lor, îndesându-și lingurile în gură ca să nu fie tentați să țipe că vor găscă înainte de a le veni rândul să fie serviți. În cele din urmă, toate felurile fură aduse și

rugăciunea de dinainte de masă fu rostită, după care urmă un moment de absolută tăcere, timp în care doamna Cratchit privi tacticos de-a lungul cuțitului, pregătindu-se să-l împlânte în pieptul păsării, iar când purcese la fapte și mult așteptata umplutură se revărsă, se auzi un murmur de încântare de jur împrejurul mesei, și chiar și Tiny Tim, îndemnat de cei doi mezini, bătu în masă cu mânerul cuțitului, strigând „Ura!“.

Niciodată nu se pomenise pe lume o astfel de găscă. Bob spuse că nu credea să se mai fi gătit vreodată o asemenea găscă. Frăgeziimea, gustul, dimensiunile și prețul mic care fusese plătit pentru ea deveniră subiectul admirației generale. Alături de piureul de cartofi și sosul de mere, alcătuiă o cină suficientă pentru întreaga familie. Într-adevăr, după cum spuse cu deosebită încântare și doamna Cratchit (cercetând o bucată minusculă de os rămasă în tavă), aceasta se vedea și din faptul că, până la urmă, nici nu putuseră să mănânce tot! Cu toate acestea, toți mâncaseră pe săturate, cei doi mezini în special, care se mânjiseră cu sos de friptură până peste urechi!

Acum, însă, în timp ce farfuriile erau schimbate de domnișoara Belinda, doamna Cratchit părăsi de una singură odaia — mult prea emoționată ca să accepte prezența vreunui martor — ca să scoată cozonacul și să-l aducă la masă.

